

efteruddannelsesindsatsen, med, at hvis de gør det, straffer man dem med en ny afgift.

Det er også positivt, at AUF-bestyrelsen ikke længere skal diskutere, om man skal pålægge virksomhederne en ny skat eller en ny afgift, for det er jo sådan set Folketingets opgave at drøfte de her ting. Som det er folk bekendt, går Venstre ind for et skattestop, og derfor er fjernelsen af skatteskruen fuldt ud i forlængelse heraf.

Lovforslaget skal i øvrigt ses i sammenhæng med regeringens indsats for at samtænke hele den erhvervsrettede uddannelsesindsats. Det første skridt på denne vej er flytningen af AMU til Undervisningsministeriets regi, og vi følger op med en fase 2, hvor vi laver fælles lovgivning for det erhvervsrettede område, herunder AMU-uddannelserne.

Venstre kan støtte lovforslaget.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Af fremsættelsen af L 78 fremgår det, at der er én og kun én ting, som gør lovændringen nødvendig, nemlig regeringens unuancerede skattestop. Regeringen har svoret over for vennerne i Dansk Arbejdsgiverforening, at erhvervslivet ikke skal yde så meget som én krone til fremtidens arbejdsmarkedspolitik, men med L 78 står det klart, at det samme ikke er gældende for lønmodtagerne.

I Socialdemokratiet forstår vi knap nok, hvorfor arbejdsgivernes aktive deltagelse i arbejdsmarkedspolitikken og dermed deres medfinansiering af den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelse er dækket af et skatte- og afgiftsstop. Udbygning, opkvalificering, omstilling og tilpasning af arbejdsstyrken til arbejdsmarkedets behov er jo et fælles anliggende for staten og erhvervslivet. Hidtil har man derfor også fundet fælles løsninger på problemet, og derfor er arbejdsgiverbidraget ikke en reel afgift for arbejdsgiverne, men deres bidrag til at løse deres egne problemer. De får god valuta for pengene.

Vi mener, det er klokkeklart, at arbejdsmarkedets parter og ikke mindst arbejdsgiverne skal tage aktiv del i opkvalificeringen af arbejdskraften. I fremtiden, når der bliver stor mangel på kvalificeret arbejdskraft, er det jo i allerhøjeste grad i arbejdsgivernes interesse, at vi har et vel fungerende net af arbejdsmarkedsuddannelser, så den enkelte medarbejder kan få netop det opkvalificerende kursus eller den efteruddannelse, firmaet har brug for. Vi mener kort og godt, at arbejdsgiverne i fremtiden skal tage mere ansvar for det erhvervsrettede voksen- og efteruddan-

nellesområde og ikke mindre ansvar, som regeringen lægger op til.

Mens arbejdsgiverbidraget forsvinder, går det anderledes med deltagerbidraget. I dag er de erhvervsrettede voksen- og efteruddannelser delt op i to rammer: ramme 1 har frit optag, der er altså ingen brugerbetaling, og dækker de uddannelser, der giver formel kompetence, og i ramme 2 begrænses optagelserne af en rammebevilling med et aktivitets- og tilskudsloft, og det styres desuden af arbejdsgiver- og deltagerbetaling.

Arbejdsgiverbidraget er i øjeblikket det eneste styringsredskab i ramme 1. Fjernes dette styringsredskab, bliver man ifølge regeringen nødt til at slå rammerne sammen, så bl.a. deltagerbetaling kan bruges som styringsredskab, også i den gamle ramme 1. Brugerbetaling hindrer generelt fri og lige adgang til uddannelse, og det bryder jeg mig faktisk ikke om. Men hvis undervisningsministeren slår rammerne sammen for derefter at bruge deltagerbetaling til at forhindre mennesker, der ikke har anden uddannelse end folkeskolen, i at få en reel kompetencegivende voksenuddannelse, er det meget, meget usmadeligt.

Deltagerbetaling er efter vores mening aldeles udelukket som et styringsredskab for de, der i dag tilhører ramme 1, rammesammenlægning eller ej. Der er i det hele taget ingen ræson i at begrænse optaget i denne gruppe. Vi taler om mennesker, der aldrig tidligere har gjort indhug i uddannelseskassen, og hvorfor skal grundlæggende uddannelser koste penge, blot fordi den målrettes til voksne? Samtidig er den helt uudannede arbejdskraft altid den mest udsatte for arbejdsløshed, og derfor er der en såvel samfundsmæssig som menneskelig gevinst i at give de mennesker bedre fodfæste på arbejdsmarkedet.

Som et minimum kræver vi derfor i Socialdemokratiet, at uddannelse inden for AMU-programmet fritages for deltagerbetaling, men den sikkerhed kan vi imidlertid aldrig få, sådan som lovforslaget er udformet. Der lægges op til, at undervisningsministeren får bemyndigelse til at fastsætte deltagerbetaling, og vi ønsker ikke, at den endelige lov på området skal indeholde en sådan gummiparagraf, der giver ministeren ret til at fastsætte en deltagerbetaling, som er afhængig af konjunkturerne. Jeg frygter nemlig uoverkommelig høje deltagerbetalinger på de tidspunkter, hvor styrken af kvalificeret arbejdskraft slår til og den enkelte primært vil opkvali-